YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

9 päivänä joulukuuta 2004 *

Asiassa C-123/03 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklan perusteella 19.3.2003 tehdystä valituksesta,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään K. Wiedner, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Greencore Group plc, kotipaikka Dublin (Irlanti), edustajanaan Rechtsanwalt A. Böhlke,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit C. Gulmann (esittelevä tuomari), J.-P. Puissochet, N. Colneric ja J. N. Cunha Rodrigues,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 1.4.2004 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 6.5.2004 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Komissio vaatii valituksellaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-135/02, Greencore Group vastaan komissio, 7.1.2003 antaman sellaisen määräyksen (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa; jäljempänä valituksenalainen määräys) kumoamista, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että Greencore Group plc:n komission 11.2.2002 päivättyä kirjettä vastaan nostama kanne voidaan ottaa tutkittavaksi.

Riita-asian perustana olevat tosiseikat

2 EY:n perustamissopimuksen 86 artiklan mukaisesta menettelystä (IV/34.621, 35.059/F-3 — Irish Sugar plc) 14 päivänä toukokuuta 1997 tehdyllä komission päätöksellä 97/624/EY (EYVL L 258, s. 1) määrättiin Greencoren tytäryhtiön Irish Sugar plc:n maksettavaksi 8 800 000 ecun suuruinen sakko. Irish Sugar maksoi tämän sakon 22.8.1997.

3 Irish Sugar nosti 4.8.1997 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen tämän päätöksen kumoamiseksi.

4 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin alensi tämän sakon määrän 7 883 326 euroon asiassa T-228/97, Irish Sugar vastaan komissio, 7.10.1999 annetulla tuomiolla (Kok. 1999, s. II-2969) ja hylkäsi kanteen muilta osin.

5 Greencoren kannekirjelmästä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa (asiassa T-135/02) ilmenee, että lokakuun 1999 kuluessa komission virkamies otti puhelimitse yhteyttä Irish Sugarin asianajajaan, joka on myös Greencoren asianajaja, sakon kumotun osan palauttamisen valmistelemiseksi. Greencoren mukaan tämän puhelinkeskustelun aikana Irish Sugarin asianajaja otti esiin kysymyksen palautettavalle summalle maksettavasta korosta ja kävi ilmi, että ei ollut todennäköistä, että komissio maksaisi korkoa summalle, jonka se oli velkaa yhtiölle, koska näin ei ollut toimittu koskaan aikaisemminkaan.

6 Greencore myönsi myös, että sekä Irish Sugarin asianajaja että komission virkamies olivat tietoisia siitä, että kysymys siitä, onko komission maksettava korkoa pääoman palauttamisen yhteydessä, oli tuolloin ratkaistavana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa asiassa T-171/99, Corus UK vastaan komissio (tuomio 10.10.2001, Kok. 2001, s. II-2967).

7 Greencoren asianajaja ilmoitti Greencorelle 26.10.1999 komission virkamiehen kanssa käymästään puhelinkeskustelusta ja siitä, että on epätodennäköistä, että komissio maksaisi korkoa, sekä edellä mainitussa asiassa Corus UK vastaan komissio nostetusta kanteesta. Se suositteli lisäksi, että koron vaatimisesta ei luovuttaisi ja että sen maksamista sitä vastoin vaadittaisiin nimenomaisesti.

8 Greencore ilmoitti komissiolle 27.10.1999 faksilla yksityiskohtaiset tiedot Irish Sugarin pankkitilistä, jolle 916 674 euron pääoma olisi edellä mainitussa asiassa Irish Sugar vastaan komissio annetun tuomion perusteella maksettava. Silloin se myös kysyi komissiolta seuraavaa: "Pyydämme vahvistamaan myös, että maksatte palautetulle määrälle korkoa siitä alkavalta ajalta, kun Irish Sugar plc on maksanut sen teille, palautuspäivään saakka. Pyydämme ilmoittamaan koron määrän."

9 Komissio siirsi 4.1.2000 Irish Sugarin tilille 916 674 euron summan maksamatta mitään korkoa.

10 Greencore myönsi kannekirjelmässään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että komission 4.1.2000 suorittama maksu oli ainoa vastaus sen 27.10.1999 lähettämään faksiin ja että se ei myöhemmin vaatinut vastausta korkoa koskevaan kysymykseen, vaan odotti mieluummin edellä mainitussa asiassa Corus UK vastaan komissio käytävän oikeudenkäynnin ratkaisua ennen kuin se otti uudelleen yhteyttä komissioon tämän asian osalta.

11 Edellä mainitussa asiassa Corus UK vastaan komissio annetun tuomion 53 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että silloin, kun tuomiossa kumotaan tai pienennetään yritykselle EY:n perustamissopimuksen kilpailusääntöjen rikkomisen vuoksi määrättyä sakkoa, komissio on velvollinen palauttamaan paitsi perusteettomasti maksetun sakon pääoman myös tälle määrälle kertyneen viivästyskoron.

12 Viitaten mainittuun tuomioon Greencore vaati 1.11.2001 päivätyllä kirjatulla kirjeellä komissiota maksamaan Irish Sugarille 154 892 euron summan, joka vastasi 7,13 prosentin korkokannan mukaista korkoa 916 674 euron pääomalle ajalta 22.8.1997–4.1.2000.

13 Komissio vastasi 11.2.2002 päivätyllä kirjeellä, että "pääoman maksaminen ilman korkoa 4.1.2000 tarkoitti sitä, että komissio kieltäytyi maksamasta korkoa" ja että koska Greencore ei ollut riitauttanut "tätä päätöstä jättää maksamatta korkoa EY 230 artiklassa —— säädettyjen kahden kuukauden kuluessa" ja koska se oli "[päättänyt] odottaa asiassa Corus annettavaa tuomiota ennen kuin [se palasi] tähän asiaan", se ei "voi hyötyä [mainitusta] tuomiosta sen jälkeen, kun [se on] ensin hyväksynyt pääoman maksun ilman korkoa".

Oikeudenkäyntimenettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen määräys

14 Greencore nosti 25.4.2002 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon jätetyllä kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan 11.2.2002 päivätyn kirjeen ja velvoittamaan komission maksamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Komissio teki erillisellä kirjelmällä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteen vaatien ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toisaalta toteamaan, että kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, ja toisaalta velvoittamaan Greencoren korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 Komissio kiisti kirjelmässään ensimmäiseen oikeusasteen tuomioistuimessa, että 11.2.2002 päivätty kirje olisi toimi, jota vastaan voidaan nostaa kumoamiskanne, koska sillä ei mitenkään muutettu Greencoren oikeudellista asemaa, sillä komissio oli jo kieltäytynyt maksamasta korkoa.

17 Se esitti tältä osin, että koska Greencore toimitti 27.10.1997 päivätyssä faksissaan komissiolle pankkitiliään koskevat tiedot liikaa perityn summan palauttamista varten ja pyysi vahvistusta siitä, että korko maksetaan, muodostaa se, että pääoma maksettiin ilman korkoa, koron myöntämättä jättämistä koskevan päätöksen, jota ei ole riitautettu EY 230 artiklassa määrätyissä määräajoissa.

18 Komission mukaan 11.2.2002 päivätty kirje ei ollut lainkaan päätösluonteinen, ja sillä ainoastaan ilmoitettiin Greencorelle, että koska se ei ollut riitauttanut aikaisempaa päätöstä olla maksamatta korkoa, se oli hyväksynyt tämän päätöksen eikä voinut palata korkoa koskevaan kysymykseen sen jälkeen, kun toinen yritys oli voittanut asiansa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa riitautettuaan komission kieltäytymisen maksamasta korkoa.

19 Tässä oikeudenkäynnissä valituksenalaisen määräyksen 14 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että 11.2.2002 päivätyn kirjeen sanamuodosta ilmenee, että kirje ei ollut pelkästään ilmoitusluonteinen vaan että siinä ilmaistiin selvästi komission kieltäytyminen maksamasta Greencoren tytäryhtiönsä puolesta vaatimaa viivästyskorkoa ja että tämä kieltäytyminen perustellaan sillä seikalla, että Greencore olisi menettänyt oikeutensa vaatia korkoa, koska se ei ole riitauttanut asiaa tältä osin sakon pääoman palautuksen yhteydessä 4.1.2000.

20 Kyseisen määräyksen 15 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittasi yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 44/81, Saksa vastaan komissio, 26.5.1982 antamaan tuomioon (Kok. 1982, s. 1855, 6 kohta) ja totesi, että tässä yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että kun toimielin peruuttaa aikaisemman sitoumuksen tai kiistää tällaisen sitoumuksen olemassaolon kieltäytymällä maksusta, se toteuttaa toimen, josta voidaan, sen oikeudelliset vaikutukset huomioon ottaen, nostaa kumoamiskanne EY 230 artiklan nojalla. Jos kanne johtaa maksun suorittamista koskevan kieltäytymisen kumoamiseen, kantajan oikeus vahvistetaan, ja kyseisen toimielimen on EY 233 artiklan nojalla varmistettava, että maksu, josta on lainvastaisesti kieltäydytty, suoritetaan. Lisäksi, jos toimielin jättää vastaamatta maksuvaatimukseen, samaan tulokseen voidaan päästä EY 232 artiklaa soveltamalla.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi mainitun määräyksen 16 kohdassa, että tätä oikeuskäytäntöä sovelletaan asiassa kyseessä olevan kaltaisessa tapauksessa,

jossa komissio on kieltäytymällä maksusta kiistänyt sillä perustamissopimuksen määräyksen perusteella olevan velvoitteen olemassaolon.

22 Se hylkäsi siis perusteettomana komission esittämän oikeudenkäyntiväitteen ja määräsi, että oikeudenkäyntiä on jatkettava.

Asianosaisten vaatimukset yhteisöjen tuomioistuimessa

23 Valituksellaan komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen määräyksen ja toteaa, että kanne on jätettävä tutkimatta

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa että yhteisöjen tuomioistuimessa.

24 Greencore on jättänyt yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon vastauskirjelmän, jossa se vaatii, että valitus hylätään ja komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

Asianosaisten oikeudelliset perusteet ja lausumat

25 Komissio esittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut EY 230 artiklaa, koska se on katsonut, että kumoamiskanne sellaista toimea vastaan, joka ei voi olla tällaisen kanteen kohteena, voidaan ottaa tutkittavaksi.

26 Tältä osin komissio esittää viitaten yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan kirje, jolla ainoastaan vahvistetaan alkuperäinen päätös, ei ole päätös, jota vastaan voidaan nostaa kumoamiskanne, koska sillä ei muuteta selvästi sen vastaanottajan oikeusasemaa (ks. mm. asia C-199/91, Foyer culturel du Sart-Tilman, tuomio 25.5.1993, Kok. 1993, s. I-2667, 23 kohta), että mainittua oikeuskäytäntöä sovelletaan 11.2.2002 päivättyyn kirjeeseen, jossa asiaa ei tutkita uudelleen pääasian osalta ja jossa ei ole mitään seikkaa, joka saattaisi muuttaa olennaisesti Greencoren oikeudellista asemaa.

27 Komissio väittää, että alkuperäinen päätös, jolla hylättiin Greencoren koron maksamista koskeva vaatimus, muodostuu siitä tosiseikasta, että se maksoi Greencoren tytäryhtiölle ainoastaan pääoman, eikä ottanut kantaa koron maksamiseen.

28 Komission mukaan Greencoren olisi pitänyt nostaa kumoamiskanne koron maksamista koskevaa kieltäytymistä vastaan heti silloin, kun komissio maksoi takaisin pelkän pääoman, kuten muut yritykset ovat tehneet. Sen sijaan Greencore on mieluummin odottanut edellä mainitun asian Corus UK vastaan komissio ratkaisua ja päättänyt toimia ainoastaan, jos Corus UK:lle myönnettäisiin oikeus korkoon.

29 Lisäksi komissio esittää, että jos Greencore katsoi, että pääoman maksaminen ilman korkoa ei ollut päätös kieltäytyä myöntämästä korkoa, sen olisi pitänyt EY 232 artiklan mukaisen laiminlyöntikannetta koskevan menettelyn mukaisesti kehottaa komissiota tekemään ratkaisu kohtuullisen ajan kuluessa. Kuten Greencoren kannekirjelmästä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kuitenkin ilmenee, se on päättänyt olla käyttämättä tällaista kannetta.

30 Lopuksi komissio katsoo, että edellä mainittua asiaa Saksa vastaan komissio ei voida käyttää ennakkotapauksena oikeudenkäyntiväitteen hylkäämiseksi ja että tätä oikeuskäytäntöä on joka tapauksessa sovellettu virheellisesti.

31 Greencore esittää ensiksi, että komission väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi rikkonut EY 230 artiklaa ottaessaan tutkittavaksi sellaista toimea, joka ei ole kannekelpoinen, vastaan nostetun kumoamiskanteen, on hylättävä ilman, että olisi edes tarpeen tutkia oikeuskäytäntöä, johon se perustuu.

32 Tältä osin Greencore väittää lähinnä, että väittämällä edelleen, että 11.2.2002 päivätty kirje on ainoastaan ilmoitusluonteinen kirje, komissio ei ota huomioon sitä seikkaa, että valituksenalaisessa määräyksessä tältä väitteeltä on poistettu sen tosiseikkoja koskeva perusta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei sen mukaan ole hyväksynyt lähtökohtaa, jonka mukaan koron maksamatta jättäminen on päätös, josta ainoastaan muistutetaan mainitussa kirjeessä. Mainittu tuomioistuin on sen mukaan todennut valituksenalaisen määräyksen 14 kohdassa, että 11.2.2002 päivätyssä kirjeessä ilmaistaan selvästi kieltäytyminen maksamasta Greencoren tytäryhtiönsä puolesta vaatimaa viivästyskorkoa. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole sen mukaan havainnut mitään aikaisempaa kieltäytymistä koskevaa seikkaa.

33 Greencore huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittama tosiseikkojen arviointi ei ole oikeuskysymys, johon sellaisenaan kohdistuisi yhteisöjen tuomioistuimen valvonta.

34 Toiseksi Greencoren mukaan ei ole mitään yhteisön sääntöä, jonka mukaan toimielimen vaitiolo vastaisi kielteistä päätöstä, ellei tätä ole nimenomaisesti ilmoitettu. Komission vaitiolo silloin, kun Greencore vaati 27.10.1999 päivätyllä faksilla nimenomaisesti vahvistusta siitä, että korko maksettaisiin, ei siis voi sen mukaan olla päätös, jolla kieltäydytään maksamasta korkoa.

35 Kolmanneksi Greencore katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 15 kohdassa perustellusti nojautunut edellä mainitussa asiassa Saksa vastaan komissio annettuun tuomioon ratkaistakseen sen, onko 11.2.2002 päivätty kirje kannekelpoinen toimi, ja että se on katsonut, ettei se, että toimielin kiistää aikaisemman sitoumuksen olemassaolon, eroa oikeudellisesti siitä, että se kiistää sillä perustamissopimuksen nojalla olevan velvoitteen.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

36 Vaikka — kuten Greencore esittää — yhteisöjen tuomioistuimella ei ole toimivaltaa valvoa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamaa tosiseikkojen arviointia, se voi EY 225 artiklan perusteella harjoittaa näiden tosiseikkojen

oikeudelliseen luokitteluun ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen sen pohjalta tekemiin oikeudellisiin päätelmiin kohdistuvaa valvontaa (ks. vastaavasti asia C-136/92 P, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., tuomio 1.6.1994, Kok. 1994, s. I-1981, 49 kohta ja asia C-7/95 P, Deere v. komissio, tuomio 28.5.1998, Kok. 1998, s. I-3111, 21 kohta).

37 Tässä tapauksessa komissio kuitenkin moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on luokitellut väärin 11.2.2002 päivätyn kirjeen toimeksi, joka voidaan riitauttaa kumoamiskanteella, katsoessaan, että tässä kirjeessä ilmaistaan selvästi tämän toimielimen kieltäytyminen maksamasta vaadittua viivästyskorkoa.

38 Kuten komissio kuitenkin tähdentää, mainitun kirjeen oikea oikeudellinen luokitteleminen edellyttää, että ensin määritellään, miten se, että komissio maksoi 4.1.2000 pääoman ilman korkoa, on luokiteltava.

39 Jos näet, kuten komissio esittää, pääoman maksaminen ilman korkoa on luokiteltava implisiittiseksi kieltäytymiseksi maksamasta mainittua korkoa, tästä seikasta saattaisi seurata, että 11.2.2002 päivätty kirje olisi luokiteltava toimeksi, jossa pelkästään vahvistetaan aikaisempi päätös, jota ei ole riitautettu määräajassa. Tässä tapauksessa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tämä kirje ei kelpaisi kumoamiskanteen kohteeksi (ks. vastaavasti asia C-480/93 P, Zunis Holding ym. v. komissio, tuomio 11.1.1996, Kok. 1996, s. I-1, 14 kohta).

40 On kuitenkin todettava, että tutkiessaan sitä, voidaanko Greencoren kanne ottaa tutkittavaksi, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole lainkaan tutkinut komission esittämää oikeudellista perustetta, sillä se ei ole tutkinut, muodostaako pääoman maksaminen ilman korkoa sellaisen implisiittisen kieltäytymisen maksamasta mainittua korkoa, joka voidaan luokitella päätökseksi, joka voidaan riitauttaa EY 230 artiklan perusteella.

41 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, jonka perusteella valituksenalainen määräys voidaan kumota, koska se ei ole tutkinut tätä perustetta.

42 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuin kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen, jos muutoksenhaku todetaan aiheelliseksi. Yhteisöjen tuomioistuin voi tällöin joko ratkaista asian lopullisesti itse, jos asia on ratkaisukelpoinen, tai palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

43 Yhteisöjen tuomioistuin katsoo käsiteltävänä olevassa asiassa, että sillä on tiedossaan kaikki tarpeelliset seikat, jotta se voi itse antaa oikeudenkäyntiväitettä koskevan lopullisen ratkaisun.

44 On aluksi huomattava, että EY 230 artiklassa tarkoitettuja, kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia tai päätöksiä ovat sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (ks. mm. yhdistetyt asiat C-68/94 ja C-30/95, Ranska ym. v. komissio, tuomio 31.3.1998, Kok. 1998, s. I-1375, 62 kohta ja asia 60/81, IMB v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok. 1981, s. 2639, Kok. Ep. VI, s. 231, 9 kohta).

45 Sitten on todettava, että pelkkä toimielimen vaitiolo ei voi lähtökohtaisesti muodostaa implisiittistä hylkäävää päätöstä, ellei tällaisesta vaikutuksesta määrätä tai säädetä nimenomaisesti yhteisön oikeuden määräyksessä tai säännöksessä. Sulkematta pois sitä mahdollisuutta, että tietyissä erityisissä olosuhteissa tätä periaatetta voitaisiin jättää soveltamatta siten, että toimielimen vaitiolon tai toimettomuuden voitaisiin poikkeuksellisesti katsoa vastaavan implisiittistä kielteistä päätöstä, yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että tässä tapauksessa se, että komissio maksoi ainoastaan pääoman ottamatta nimenomaista kantaa koron maksamista koskevaan vaatimukseen, ei muodosta implisiittistä päätöstä, jolla tämä vaatimus hylätään. Tässä tapauksessa tällaisiin poikkeuksellisiin olosuhteisiin ei näet ole vedottu eikä niitä ole ilmennyt.

46 Lopuksi sillä, että Greencore ei ole käyttänyt EY 232 artiklassa määrättyä menettelyä pakottaakseen komission maksamaan korkoa, ei ole merkitystä kumoamiskanteen, jonka se on nostanut sen jälkeen kun asiassa Corus UK vastaan komissio annettu tuomio on julistettu, tutkittavaksi ottamisen kannalta.

47 Sikäli kuin yhteisöjen tuomioistuin on hylännyt komission esittämän oikeudellisen perusteen, jonka mukaan 11.2.2002 päivätty kirje oli ainoastaan aikaisemmin tehdyn implisiittisen päätöksen vahvistus, on todettava, että tämä kirje, jolla kielletään Greencoren oikeus vaatia korkoa takaisin maksetulle summalle, sisältää kieltäytymisen maksamasta korkoa ja muodostaa näin ollen EY 230 artiklassa tarkoitetun kannekelpoisen toimen.

48 Niinpä komission tekemä oikeudenkäyntiväite on hylättävä perusteettomana.

49 Näin ollen on ensin kumottava valituksenalainen määräys ja sitten hylättävä yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla perusteettomana komission tekemä oikeudenkäyntiväite.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kumotaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-135/02, Greencore Group vastaan komissio, 7.1.2003 antama määräys.

2) Euroopan yhteisöjen komission esittämä oikeudenkäyntiväite hylätään.

3) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Allekirjoitukset